

That they reversed it

דאפיך מיפך –

OVERVIEW

גדי וכלב שדלגו explained that the second ברייתא, which stated that the גדי (the dog and גדי respectively reversed their manner of jumping), therefore the are פטורין מנ"ש and פטורין מנ"ש are only ח"נ. Our תוספות explains why they are (still) not חייב.

asks: תוספות

ואם תאמר למאן דאמר¹ תחילתו בפשיעה וסופו באונס [חייב] -

And if you will say according to the one who maintains that if initially he was negligent, but ultimately the damage was accidental, nevertheless [he is liable] -

לחייב נזק שלם דתחילתו בפשיעה דאורחיה וסופו באונס דלא אורחיה² -

Let him be liable for a נ"ש in this case of אפיך מפך, for initially the owner was a פושע for allowing the כלב וגדי to be on a place where they can jump down and do damage in a natural way, and it ended in an אונס since they jumped in an unusual manner, but if we maintain סופו באונס is תחלתו בפשיעה וסופו באונס he should be חייב here as well!

answers: תוספות

ויש לומר דלא אמר משום דתחילתו בפשיעה לגבי רגל לחייב נזק שלם לגבי קרן³ -

And one can say; that the גמרא never said that on account of בפשיעה תחלתו בפשיעה he should be liable to pay a נ"ש regarding רגל -

דאפילו פושע גמור לענין קרן לא חייבתו תורה אלא חצי נזק -

For even one who is totally negligent regarding קרן, nevertheless the תורה did not obligate him to pay a נ"ש but rather only a ח"נ –

¹ See כאב, where the גמרא argues that if the כלב fell off the wall he should still be באונס סופו בפשיעה וסופו באונס, since we look at the תחלתו בפשיעה that he was on the roof and could have jumped off (in which case he would be חייב). Similarly here the fact that he allowed the כלב וגדי to be in a situation where they can be מדלג in a normal way is תחלתו בפשיעה and he should be חייב (נ"ש) even though that סופו באונס.

² סופו maintains that we do not look at the תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב (in the question) assumed that the תחלתו בפשיעה, but rather on the תחלתו בפשיעה, and since the תחלתו בפשיעה in this case would make him liable for a נ"ש, therefore the סופו באונס should be discounted and he should pay a נ"ש. See following footnote # 3.

³ The concept of סופו באונס which caused the damage as if it occurred בפשיעה. In our case we view the unnatural דילוג of the כלב וגדי as if they were done בפשיעה and so they have to pay a רגל (jumping down in a normal fashion) and the אונס was by קרן (jumping down in an unusual manner), the rule is that it is considered רגל. The damage was done by קרן so it cannot be considered רגל; at most it can be considered as if the קרן was done בפשיעה, but it still remains קרן.

נ"ש לגבי קרן a מחייב cannot be תחלתו בפשיעה לגבי רגל proves his point that תוספות

דאי לאו הכי ארי שנכנס לחצר הניזק וטרף ואכל⁴ לחייב נזק שלם -

For if this is not true (but rather a נ"ש a מחייב can be תחלתו בפשיעה לגבי רגל regarding בקרן (סופו בקרן), so if a lion entered the חצר הניזק and was טרף and ate, he should pay a נ"ש -

דתחילתו בפשיעה לענין דריסה⁵ -

Since when he entered the חצר הניזק it was תחילתו בפשיעה regarding דריסה -

וכן כל קרן בחצר הניזק תחילתו בפשיעה לענין שן ורגל:

And similarly any קרן which damages תחלתו בפשיעה בחצר הניזק should be considered תחלתו בפשיעה regarding damages of שן ורגל that it could have done בחצר הניזק, but nevertheless ח"נ a קרן pays only ח"נ. This proves that תחלתו בפשיעה וסופו באונס does not allow us to cross the line between the ח"נ of קרן and the נ"ש of שו"ר.

SUMMARY

The one who maintains תחלתו בפשיעה וסופו באונס is חייב, because we consider as if the damage was caused by תחלתו בפשיעה, but we do not consider it as if the damage was caused by the original פשיעה. The תחלתו בפשיעה of רגל does not change the סופו באונס of קרן to pay a נ"ש; only a ח"נ.

THINKING IT OVER

What would be in a case where it is תחלתו בפשיעה by קרן (for a ח"נ) and סופו באונס (for a נ"ש); would he pay a ח"נ or a נ"ש according to מ"ד that תחבפוסב"א is חייב?⁶

⁴ טרף ואכל means he first killed the בהמה and then ate it. This is unusual for a lion who is דורס ואוכל it eats its prey while it is still alive. See the גמרא previously on טז, ב

⁵ The owner is liable for allowing his lion to enter the חצר הניזק, where the lion could have been דורס ואוכל (which is שן כי אורחיה, by a lion).

⁶ See # 13 אוצר מפרשי התלמוד